

Barcelona, mapa d'ombres

Lluïsa Cunillé

Barcelona, mapa d'ombres

ELL: Jo també et vull donar una cosa. (*Agafa una cosa del calaix de la tauleta i la dóna a ELLA.*) És una guia de Barcelona, una mica antiga per això. Una de les primeres feines que vaig tenir va ser ajudar a fer aquesta guia, uns quants com jo anàvem per tot Barcelona assenyalant els carrers que hi havia aleshores a Barcelona. No era fàcil perquè hi havia moltes barraques i alguns carrers no se sabia si ho eren de debò o no, i la gent de vegades també ens tirava pedres.

Pausa.

ELLA: Per què està tota guixada?

ELL: La vaig guixar després. Un estiu que feia molta calor i treballava cobrant rebuts de la llum, vaig marcar aquí totes les voreres on donava l'ombra. Els números de dalt són les diferents hores del dia, perquè les ombres es van movent amb el sol, no estan mai quietes.

ELLA: I per què ho vas fer?

ELL: Vaig pensar que l'estiu següent amb la guia aniria més de pressa i no passaria tanta calor, però no em va servir de gaire perquè de seguida vaig entrar a treballar al Liceu.

Pausa.

ELLA: És com un gran mapa d'ombres.

ELL: Sí, es podria dir així. Te la volia ensenyar fa temps però me'n vaig oblidar. (*Pausa.*) El passeig de Gràcia no hi és.

ELLA: Sí, ja ho he vist.

ELL: Vaig arrencar totes les fulles on hi sortia.

Pausa llarga.

ELLA: Què passa?

ELL: De sobte m'ha semblat estrany veure't vestida així.

ELLA: I abans no t'ho ha semblat.

ELL: No.

ELLA: La veritat és que aquesta roba fa una mica de calor.

ELL: A mi em fan mal les sabates. (*Se les treu.*)

ELLA: Les portaré al sabater demà.

ELL: Ha tancat el sabater.

ELLA: Doncs aniré a un altre sabater.

ELL: Sabies que el meu avi era sabater?

ELLA: Sí, ja m'ho vas dir.

ELL: I saps com va morir?

ELLA: Com?

ELL: Cremat.

ELLA: Cremat?

ELL: Una nit mentre dormia al llit al costat de la meva àvia va començar a cremar.

ELLA: Què vols dir?

ELL: El seu cos va començar a cremar tot sol. Se'n diu combustió espontània.

ELLA: Això no és possible. Ningú no crema espontàniament.

ELL: Encara estava més gras que jo i també bevia.

ELLA: Tu fa molt de temps que no beus i no estàs tan gras. A més és impossible. Ningú no pot cremar així de sobte.

ELL: Sí que és possible. Jo sé com es fa.

ELLA: El què?

ELL: Com cremar una cosa sense encendre-la. Puc encendre coses si vull.

ELLA: Tu?

ELL: Sí.

ELLA: Com?

ELL: Pensant-t'hi.

ELLA: Pensant-t'hi?

ELL: Veus aquell mocador de paper? (*Hi ha un mocador arrugat damunt la tauleta de nit.*) Ja fa estona que hi penso, que penso que s'escalfa fins que arribi un moment que cremarà.

ELLA: Parles de debò?

ELL: Sí. (*ELLA mira el mocador i fa el gest de tocar-lo.*) No el toquis!

Pausa.

ELLA: No sembla que cremi de moment.

ELL: Costa una mica perquè està humit i no hi tinc pràctica, fa molt de temps que no ho faig.

ELLA: Has cremat alguna cosa així?

ELL: Sí.

ELLA: Què?

ELL: Al començament cremava coses petites com el mocador fins que un dia vaig voler provar una cosa més gran, aleshores em vaig espantar i ja no ho vaig fer més.

ELLA: Què és el que vas cremar?

ELL: El Liceu.

ELLA: Què?

ELL: El vaig cremar jo el Liceu.